

PUSLEBRIKKER

I

X XVANGS

LIV

**Fortalt og illustreret af
Mikkel Meinike Nielsen**

Forord

Denne lille illustrerede bog er blevet til i mødet imellem X Xvang og jeg. Fortællingen om X tager udgangspunkt i en virkelig person, men han hed naturligvis ikke virkeligt X Xvang. Navnet er mit forsøg på at skabe et anonymiseret navn som alligevel klinger lidt som et for- og efternavn. Det er meningen at Xvang skal udtales som et tostavelsesord altså "X-vang". X var borger i mit område da jeg i forbindelse med min uddannelse som SOSU-hjælper var i min anden praktik. Min praktik varede fire måneder. Igennem dette forløb kom jeg dagligt i X hjem. X og jeg kom vældig godt ud af det med hinanden og det forekom mig at vi havde mange fællestræk i vores tilgang til livet. Vi havde begge en meget stærk og levende fantasi og en vis disrespekt for de herskende normer begge en far som var arkitekt og så nok så vigtigt en fælles humoristisk sans.

Det er jo meget normalt når man møder et nyt menneske som man fatter sympati for at man prøver at blive klogere på personen ved at stille spørgsmål og samtale. I X tilfælde besværliggjordes denne proces af at han led af Alzheimers demens og han ikke kunne huske særlig meget eller faktisk huskede hen en del, men bare sjældent lige i den situation hvor han bliver spurgt. Ofte på helt andre tidspunkter som man opdagede når man havde lidt mere tid sammen med ham.

Derfor er historierne i denne bog fremkommet i en slags cirkuler proces -en metamorf proces. Ordet metamorf er et ord som normalt bruges indenfor geologi til at beskrive visse stenarter. Jeg bruger her ordet med en vis kunstnerisk frihed til at beskrive en særlig kvalitet jeg oplever omkring X og omkring samarbejdsprocessen. For eksempel: X fortæller historien en dag. Jeg spørger lidt ind til sammenhængene X, uddyber lidt eller også går han i stå. Kort efter

fortæller han måske nøjagtig den samme historie, men nu på en lidt anden måde. Næste dag spørger jeg så måske til historien igen eller måske har jeg lavet en tegning som illustrere historien som jeg så viser ham eller det kan være at jeg præsenterer ham for nogle rationelle uoverensstemmelser som jeg oplever imellem to forskellige forhold i historien. På den måde har disse små fortællinger taget form i en fortløbende proces. Det har ikke bare været mig som har været på sporet at X liv, man faktisk også X selv. Vi har samarbejdet om at finde "puslebrikkerne" og sætte dem sammen på den rigtige måde. Derfor kan jeg heller ikke sige med sikkerhed om det vi er kommet frem til nu også er helt korrekte eller om der har sneget sig nogle fejl og misforståelser ind under vejs.

Bogen følger ikke nogen tråd eller kronologi. Et afsnit kan være en lille morsom historie en anden nogle refleksioner et andet igen gengiver en samtale, en forklaring af en illustration etc. Man må forstå hver afsnit som en puslebrik som man selv kan at pusle sammen med de andre brikker til at danne et lidt større billede eller se som et lille fragment i sig selv.

Det skal nævnes at når jeg her gennemgiver samtaler imellem os så er de skrevet til i forhold til den egentlige samtale for forståelighedens skyld. X svar er ofte meget søgende og vi hjælpes ofte ad med at finde ordene. Mange gange er det næsten intuitivt jeg fanget hvad det er han siger eller søger efter. Hvis jeg ville prøve realistisk, at gengive dialogen ville meningen- og den umiddelbarhed der dog alligevel ofte var til stede gå tabt.

Mikkel Meinike Nielsen

Naturligvis

Naturligvis er X født på skudedagen den 29 februar. Den dag som er helt uden for rammerne og som kun dukker op en gang hver fjerde år.

Ganske særligt fodtøj

X har nogle ganske særlige støvler. Fint håndværk fra en bandagist. Støvlerne skal kompensere for en stor forskæld i benlængden imellem X højre og venstre ben. Det er det venstre ben som er kortere, men ikke nok med at det er kort det er også meget stift i hofteleddet så X for eksempel ikke kan bøje sig frem og snøre snørebåndet.

X har lidt at dette handicap lige siden han var barn så han har mange redskaber og teknikker for at kunne tage sko og strømper på. De fleste af disse redskaber har han lavet selv.

“Vil du se hvordan jeg gør det?” spørger han en dag. Det vil jeg gerne. Normalt plejer jeg jo at hjælpe ham med støvlerne når jeg er

der så jeg har endnu ikke set ham gør det helt selv. X sætter sig i stolen nede i stuen og jeg sætter mig på gulvet foran ham. Så begynder han at arbejde med sine hjemmelavede redskaber. Han trækker den ene støvle hen til sig og vipper foden ned i den. Så slår han på støvlen med krogen og for derved snørebandet til at hoppe op på støvlen, hvor han kan få fat i det og så trækker han snørebandet op til sig, hvor han kan binde dem og stramme dem så nogenlunde uden at kunne bøje sig særlig langt frem. Hele seancen tager nok 10 minutter. Jeg tænker på at denne seance udføre X stort set en gang hver dag alen sammen med alle de andre ting som skal gøres møjsommeligt. Det er på engang rørende og imponerende.

Hvordan skete det?

Men hvordan er det gået til? Er X født med dette handicap eller er det opstået. Den historie har vi sammen forsøgt at afdække mange gange og her er hvad vi ind til videre har puslet os frem til. Skaden er ikke medfødt. Da X var dreng, måske omkring 7 års alderen var han ude på isen på Damhussøen med en ven. Isen var tyk nok til at man kan færdes på den, men rundt omkring var der huller hvor fiskerne havde siddet og fisket. X vil demonstrere sit mod og sin styrke overfor venen ved at springe over et sådan hul i isen, men han forregner sig og falder i stedet ned i det kolde vand. Han får kæmpet sig op igen, måske med vennens hjælp og han går forfrossen og forslået hele vejen hjem til familien hjem som ligger i nærheden af Damhussøen. Her kommer så et af de endnu lidt uklare spørgsmål. Hvad har det med et ben der er stift og kortere

end det andet ben at gøre? Det er lidt uklart, men der må være sket noget med det ben. I hvert tilfælde beskrive X et lang forløb efterfølgende hvor skaden langsom vokset. Han fejlbehandles og er i lange perioder af sit liv indlagt på hospilet. Han beskriver at han var under en bestemt læges behandling og at denne læge gjorde en masse fejl som var medvirkende til at det gik så galt.

Det er hvad vi har puslet os frem til. Om det er det som virkelig er foregået vil jeg ikke kunne sige med sikkerhed. Her ved X pårørende nok mere.

Funktionalisme

X hus er bygget efter funktionalistiske principper. Det skal være let og effektivt at bruge huset. For enden af stuen er der et trappe ned i kælderen hvor vaskemaskinen står inde i rummet til højre. X tager de funktionalistiske principper meget bogstavelig. Alt snavsetøj kastes ned af trappen til kælderen hvorfra en eller anden hjemmehjælper givet vis på et eller andet tidspunkt vil samle det op og putte det i vaskemaskinen.

Religion?

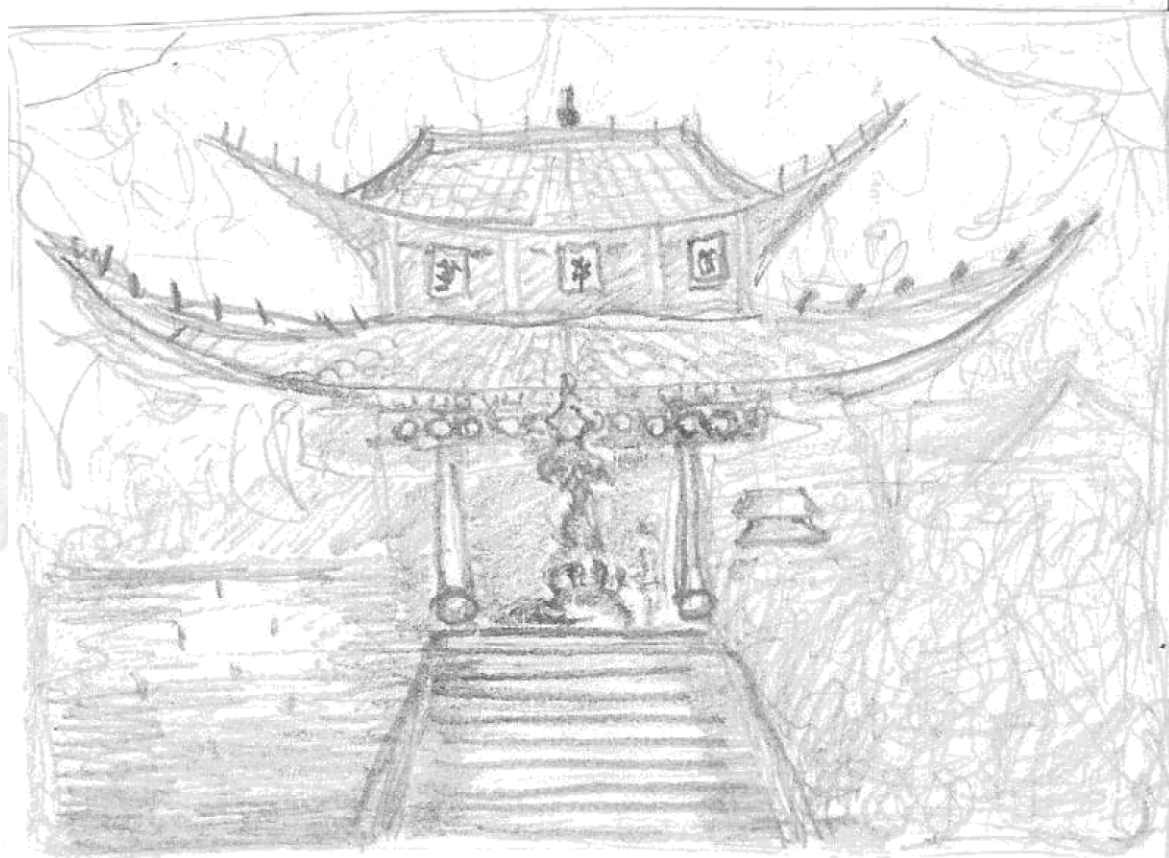
“Religion” spørger jeg X. “hvordan med religion?”. X svar som sædvanligt ikke lige med det samme, han samler tankerne og leder efter ordene og siger så: “Jeg har læst om det og sat mig ind i det. Både bibelen og nogle af de andre religioner og jeg må sige.. Jeg er ikke imponeret.”

Jeg ler

Han fortæller at han har været i kirken nogle gange og synes at det er en ganske imponerende iscenesættelse og at han godt kan forstå at folk kan være tiltrukket af det og at hvis nogen bliver lykkelige af det så skal de da have lov til det.

“Ja ja” tænker jeg. “Du kan ikke lide religion, men du er ret vild med kirker og templer”.

Kina

X er en berejst herre. I nogle dage taler han meget om en rejse til Kina. Faktisk lader det til at der har været flere rejser til Kina. Min fornemmelse er at den rejse han referer til må have foregået for længe side, i 50'erne eller 60'erne. Han fortæller at de var en

gruppe der tog af sted sammen og de havde fået stipendiater til rejsen. Det har nok været arkitekter på studietur. I hvert tilfælde fortæller X at han opsøger et tempel som han gerne vil ind og se og helt ekseptionelt fik han en aftale om at kunne tage gruppen med ind og se det her tempel. Han vender stolt tilbage til gruppen og fortæller hvad han har fået stablet på benene. "... og så var der ikke nogen af dem som ville med og de blev tilmed sure på mig over at jeg havde arrangeret det. Nå, men så tog jeg alene derhen. Det var smadder interessant.". Jeg kan godt lide den historie. Den siger så meget om X væsen. Han er jo nok taget der ned med et hold kommunistisk inspirerede arkitekter som skulle ned og studere kommunismens herligheder og så er det jo ikke populært at ville se gamle templer som recenterede dogmatisme og konservativisme. Men Hr. Xvang følger ikke nogen bog, hverken den borgerlige eller den kommunistiske. Han elsker de smukke templer og så går han der hen.

Tivoli

X hjem er fyldt af billeder, postkort og breve som kan vække tanker og minder. Et julekort fra en vistnok Australsk ven leder mig på sporet af Tivoli. X fortæller nemlig da jeg spørger til julekortet at det er en ven han har haft fra en tid hvor de arbejdede i på Tivolis tegnestue sammen. I gennem tiden for jeg flere tråde til Tivolis tegnestue og jeg får indtryk af at X har haft en ret stor del af sin arkitektkarriere der. Tivoli bidrager yderligere til billedet jeg efterhånden er ved at danne mig X. Tivoli er udenfor ramme, udenfor hverdagen. Et sted hvor det eksotiske, smukke og eventyrlige kan udfolde sig. Det er også en bekræftelse af min gryende teori om, at nok er X far funktionalist, men X selv er mere eventyrer og poet end han er funktionalist.

Et lysthus i vandet

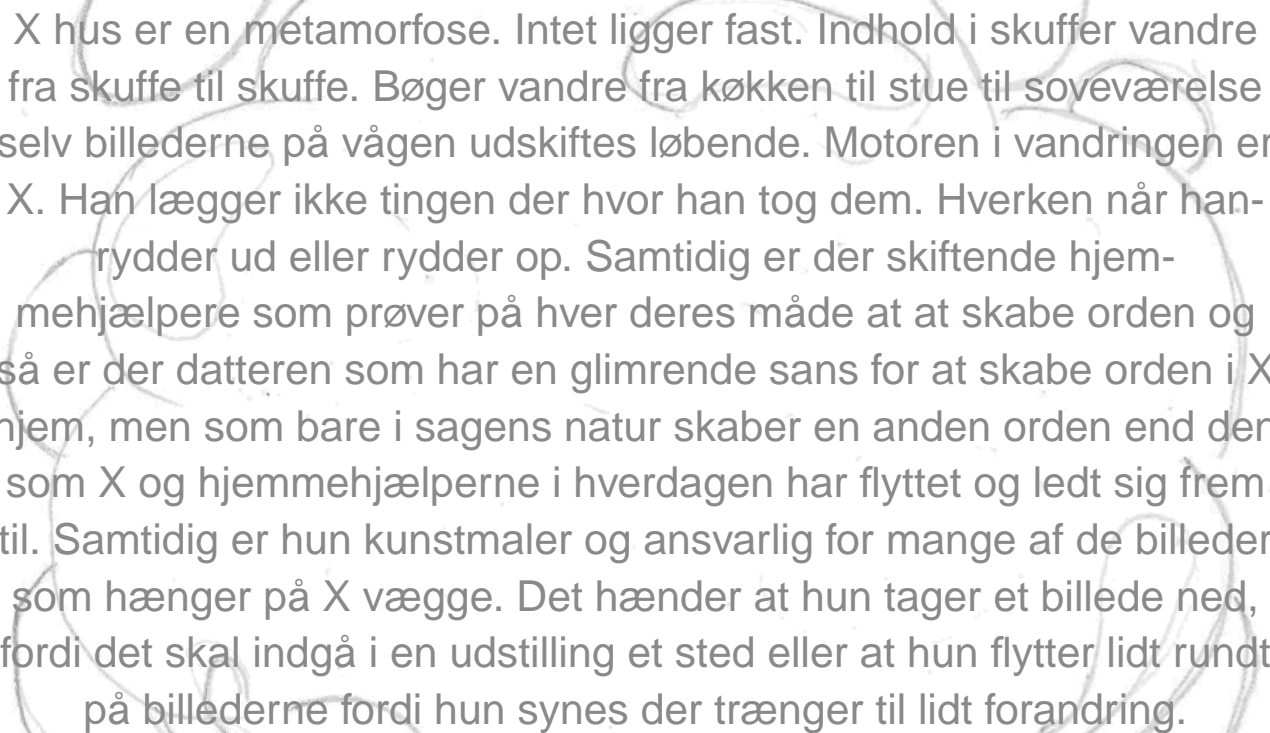
Det her er en sjov lille historie. X fortalte at han under krigen sammen med faren og nogle venner måtte gå i eksil i Norge fordi de var kommunister og var del af modstandsbevægelsen. X fortæller at det via nogle kontakter lykkedes at finde en plads hvor han sammen med et par venner som ligesom ham selv var unge aspirerende arkitektstuderende fik lov at sidde og løse rigtige tegneopgaver. Deres arbejdsplads var et lille lysthus som stod lidt ude i vandet i tilknytning til en villa som havde have helt ned til vandkanten. Jeg blev så inspireret af den historie og forstillede mig de unge arkitektasparenter i skjorter og vige bukser, pibe- og siguret rygende og ivrigt optagede af samtaler og ideer til langt ud på aftenen og natten. Altsammen i det fine lille lysthus på vandet. Derfor gik jeg straks

i gang med at tegne lysthuset på vandet. Det sjove er at X aldrig siden har kunnet huske den historie. Jeg har vist ham tegningen og spurgt ham om det lignede. Jeg har genfortalt historien flere gange og hver gang har han bare kikket undrende på mig og sagt, at det kunne han overhovedet ikke huske noget om.

En god rødvin?

X kan godt lide at rigtig svine et eller andet til som han har set sig gal på. Ofte føler jeg at det måske i virkeligheden ikke stikker så dybt. Det er mere glæden ved at svine til. Jeg har lavet en leg med X om at vi skal anmelde vine. Jeg bestiller nogle vine igennem indkøbsordningen og så åbner vi dem og X smager på dem og jeg spørger ham så ud og skriver ned hvad han synes. Jeg har købt en forholdsvis dyr fransk rødvin. Første gang han smager den er han positiv, men næste dag har han set sig vred på den. "Den der vin den er virkelig ikke god.. sådan en oplæst vinproducent osv osv". Han sætter sig med flasken og læse beskrivelsen af vinen samtidig med at han fnysende kommentere på hver af de forblommede sætninger han læser.. "det rene løgn" eller "ja den er go med dem". Jeg smiler stort af hans ordsvada, men hans sidste sentens får mig til at le højt. Han læser på etiketten.. "Chateau", altså det franske ord for slot som jo står på mange franske vine "Chateau" fnyser han ".. En hver kan da se at det er et fængsel".

Metamorf

X hus er en metamorfose. Intet ligger fast. Indhold i skuffer vandre fra skuffe til skuffe. Bøger vandre fra køkken til stue til soveværelse selv billederne på vågen udskiftes løbende. Motoren i vandringen er X. Han lægger ikke tingen der hvor han tog dem. Hverken når han rydder ud eller rydder op. Samtidig er der skiftende hjemmehjælpere som prøver på hver deres måde at skabe orden og så er der datteren som har en glimrende sans for at skabe orden i X hjem, men som bare i sagens natur skaber en anden orden end den som X og hjemmehjælperne i hverdagen har flyttet og ledt sig frem til. Samtidig er hun kunstmaler og ansvarlig for mange af de billeder som hænger på X vægge. Det hænder at hun tager et billede ned, fordi det skal indgå i en udstilling et sted eller at hun flytter lidt rundt på billederne fordi hun synes der trænger til lidt forandring.

Meget af det at hjælpe X i hverdagen består i at hjælpe med at lede efter ting som er blevet væk. Jo mere jeg begyndte at forstå husets organiske dynamik. De snørklede former og spiraler hvor igennem alt i dette hus bevægede sig jo bedre blev jeg også til at finde ting som var blevet væk. Jeg har fulgt ting og fundet nøgler, sko og bøger på det mest overraskede steder og til X store glæde blot ved at følge min efterhånden veludviklet fornemmelse for X flow igennem huset og husets metamorfose omkring X. En kollega glemte en gang sin arbejdstelefon hos X. I en uge vandrede telefonen rundt i huset. En dag så jeg den på et bord. Vidste på det tidspunkt ikke at det var min kollegas. Så forsvandt den igen og dukkede så op et andet sted for så at forsvinde igen. På et tidspunkt lykkes det X datter at fange den i flugten og fastholde den i en skuffe ind til jeg kunne komme forbi og hente den og bringe den hjem til min kollega. Jeg har godt hørt at man indenfor funktionalismen sammenligner huset med en maskine, men det her funktionalistiske hus er mere at sammenligne med en levende organisme.

En gammel shaman

Jeg kommer ind uden at X hører mig og går ud i køkkenet. Fra køkkenet er der glas så man kan se ned i stuen. X går rundt der nede. Han er i morgenkåbe og går rundt med sin karakteristiske haltende gang. Han snakker med sig selv og katten. Brokker sig, skælder ud, men altså på den her lidt hyggelige måde, hvor han ikke er rigtig vred. Han ligner en gammel troldmand. En shaman. Han kunne være ved at tilberedt en magisk mikstur eller anden troldmandsgerning imens han går og taler med katten. X er en sjov blanding. Kommunisme, funktionalisme og så en god portion ren magi og eventyr.

Information

Noget af det bedste var når X læste op af Information. X hold Information og fik avisen ind af døren hver dag. Aviserne lå ofte fremme fra et par dag så om det var dagens avis eller en lidt ældre han fik fat i var ikke til at vide og det gjorde heller ikke så meget. X måde at læse avisen på bestod primært af at læse overskrifter og så associere ud fra overskrifterne. Det kunne også ske han læste lidt af teksten. Ofte læste han stykket en gang og så kort efter det samme stykke en gang til som om han aldrig havde læst det før. Associationerne var ofte overraskende til tider nærmest poetiske. Jeg husker for eksempel overvejelse i forhold til ordet "menneskerettighed" "Det er mærkeligt.. man skal forsøge at være et godt menneske.. og så er det pludseligt sådan noget med lov og retlighed... noget man kan komme i fængsel for". En dag sad han og bladrede. Han havde avisen slået op på en hel- eller halvside

annonce for nogle stole. Han sad lidt og kikkede på dem. Så udbrød han: "Hvis det var mig der lavede de der stole så ville jeg nok sige at nu er det nok, nu behøver vi ikke lave de stole længere".

Muresvend

Før X blev arkitekt var han i lærer som murer. X elskede håndværket og kunne fortælle med entusiasme hvordan den dygtige murer næsten kærligt smuttede stenen på plads ovenpå den våde mørtel. Livet som muresvend med stiger, med tunge sten og et handikappet ben må have været hårdt. X fortæller at hans far havde skaffet ham en plads som arbejdsdreng hos en mure og murerne havde givet ham den opgave at hive en hel kasse øl op på loft etagen, hvor de gik og arbejdede. Det var ikke den type ølkasser som vi kender i dag. Det var nogle meget større af træ med nogle større eller flere

flasker i. X var så vred over den måde de behandlede ham. Han slæbte kassen hele vejen op og da han kom til det øverste trin vente han sig og skubbede hele kassen ned af trappen. Nogle øller hoppede hele ned af trinene imens andre gik i stykker. Det var vidst enden på den ansettelse som kun varede en dag og det var vidst godt det samme for det virkede da ikke som noget godt arbejdsforhold.

Jugoslavien og Kærligheden

Det var som om X levede i temaer. I flere dage var han på sporet af noget bestemt. Det kunne være hans bror som han kredsede om eller det kunne være en rejse. Ofte blev temaet sat af en bog han havde liggende fremme, eller en fjernsynsudsendelse han havde set om aftenen eller en drøm han havde haft om natten. I disse dage havde jeg indtryk af at der var nogle historier han gerne ville fortælle mig. Jeg har indtryk af at det var vigtigt for ham at fortælle mig det. Som om han et eller andet sted forstod at vi uden at have talt om det var gået i gang med at afsøge hans livs centrale historier og omdrejningspunkter og at historien her i den sammenhæng er vigtig. Han fortæller at han efter krigen meldte sig til at tage til Jugoslavien og hjælpe med at bygge jernbane. Han beskriver arbejdet og en stor vold som skinnerne anlægges ovenpå. Jeg prøver af lave en tegning af dette som kan hjælpe hans hukommelse lidt på vej. Han er glad for den tegning og siger "Ja sådan cirka så det ud".

I løbet af de næste par dage hvor X kredser om Jugoslavien bliver det klart for mig at det er historien om hans kærlighed, altså den kvinde han bliver gift med og lever det meste af livet sammen med han er ved at fortælle. Hun var med på holdet fra Danmark. Det er noget med at de en dag er nede ved noget vand.

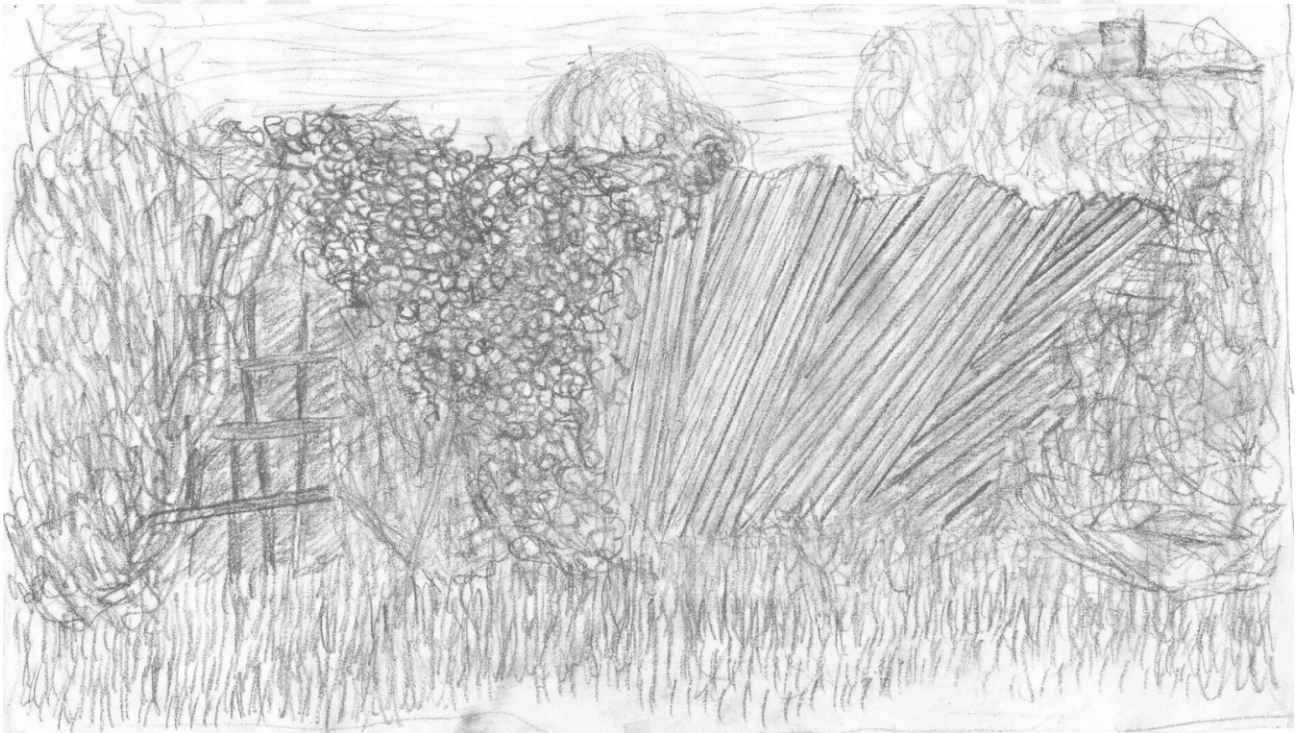

Det er sjovt hvordan hukommelsen har de her præcise billeder. X beskriver levende vand og siv og måske en lille bro eller er det en lille robåd. Jeg kan se det hele for mig uden at vide præcist hvor X vil hen med det her. Det tror jeg heller ikke X selv ved på det tidspunkt. Han søger efter det. Det viser sig at det er noget med at hun ikke rigtigt tør at gå ned til vandet eller over vandet eller hvad det nu er de skal og så finder X på at tage hende op på skuldrene og bære hende der ned. Det er nok sådan at han har fået brudt isen imellem dem og skabt en mere direkte kontakt. Det er nok derfor historien er vigtig ud over at det da i sig selv er en sjov historie.

En ganske særlig søndag

Det er en weekendvagt. Som elev i hjemmeplejen har jeg nogle weekendvagter, men netop fordi jeg er elev har jeg ikke så mange borgere jeg skal besøge som jeg ville have haft hvis jeg havde været normal ansat. Denne søndag er det gået sådan at jeg har masser af tid så da X om eftermiddagen spørger mig om jeg vil med ud at se haven kan jeg med god samvittighed sige 'ja tak'. Det er en smuk sensommerdag med sol og lune i luften. Haven er temmelig tilgroet. Da X humper ud i den vakler han et øjeblik så meget at jeg spørger mig selv om det nu også er forsvarligt med den havetur. Jeg slår tanken hen for hvad kan jeg egentligt gøre. X gør hvad der passer ham og han går jo alligevel tit rundt i haven alene når jeg ikke er der.

En busk i haven har fået lov at vokse sig stor så den spærre for udsynet over hele haven. Først når vi via en lille sti er kommet forbi busken får jeg et overblik over haven. Da først haven folder sig ud for mit blik følges det af en begejstret boblen i mig. Der er så mange finurlige detaljer og en dufter af eventyr. Det første som fanger min opmærksomhed er hegnet ind til nabogrunden til venstre for hvor jeg står. Det er lavet af brædder og det er vel to en halv meter højt. Brædderne er grønne af mos og lav, men det som fascinerer mig er måden hvorpå disse breder er samlet. Brædderne er sat sammen på en sådan måde at de gradvist skråner mere og mere ned af imod vandret, som en vifte kan man måske sige. Jeg tog min mobiltelefon og tog et billede af hegnet. Det er det billede jeg har brugt som forlag for tegningen her under.

På mit min højre side stod et lille drivhus også det var forunderligt og overraskende for det var nemlig fuldstændig overbegroet af noget så eksotisk som vindruer. Små støvet lysegrønne druer som smager sødt og krydret. De havde vist oprindeligt vokset inde i drivhuset, men nu havde du fundet vej ud på drivhuset yderside igennem sprækker og mellemrum i og drueklaser lå nu talrige hen over hele drivhusets tag samtidig med at drivhuset indvendig også var fyldt med de fine små druer.

Det næste jeg for øje på er et udhus i havens bageste højre hjørne. Huset ligner noget som kunne være taget ud af et norsk bjerglandskab. Et miniature bondehus eller lignende. X vil vise mig huset indvendigt. Døren er sådan en som ville være på et rigtig norsk bundehus. Sådan en i to dele hvor dørens øverste halvdel kan åbner uden man behøver åbne den nederste. Huset viser sig at være indrettet som et værksted. X viser stolt alt værktøjet frem. Det meste af det hænger på nogle hvidmalede plader på væggen. Der

er tegnet med sorte streger uden om hvert enkelt stykke værktøj og neden under er skrevet navn. Sav, hammer, knibtang etc. så man kan hænge det på sin rette plads når man er færdig med at bruge det. Nederst på tavlen, men stadig i blandt det andet værktøj hænger noget som får mig til at le. Noget der efter alt at dømme må være et ægte stenalderredskab. En slags kniv eller et skraberedskab. Stenalderredskabet har sine egen plads på to søm og uden om det er der som ved alle de andre redskaber tegnet med sort streg. Under det står der: "Stenalder".

HØVL

TANG

HAMMER

SAV

KNIB-
TANG

STENALDER

Da jeg efter dette besøg hos X tumler ud på gaden har jeg det som om jeg har været langt væk i en anden verden.

Balkonen

Der findes en film på nettet om et af de huse X far har bygget. Et hus som X selv har boet i da han var barn. Jeg har vist videoen til X på min tablet. Ja det er jo nok ikke første gang han ser den og jeg har selv vist ham den ind til flere gange, men det kan han ikke huske og han er lige overrasket hver gang over at der er lavet sådan en film. Nå men efter vi har set den første gang kommer X i tanke om et billede. Det er et avisbillede. X far hørte til blandt datidens kulturelle elite og der kom alle mulige kulturpinger til selskab hos dem. Billedet er et fotografi som en frisk nyhedsfotograf har snuppet af nogle af tidens pinger sidende med benene ud over altanen på hus. X er en ivrig udklipssamler og har adskillige bøger med fotos og udklip.

Han kikker efter om han skulle have det billede, men han kan ikke finde det. Jeg giver mig så i kaste med at tegne det. Jeg kan jo se på videoen hvordan huset og altanen ser ud. Jeg laver først et billede og viser X. Han er som altid venlige og positiv overfor mit udspil, men fortæller alligevel at der var flere personer på balkonen og at de sad med benene ud over og røg og drak vin.

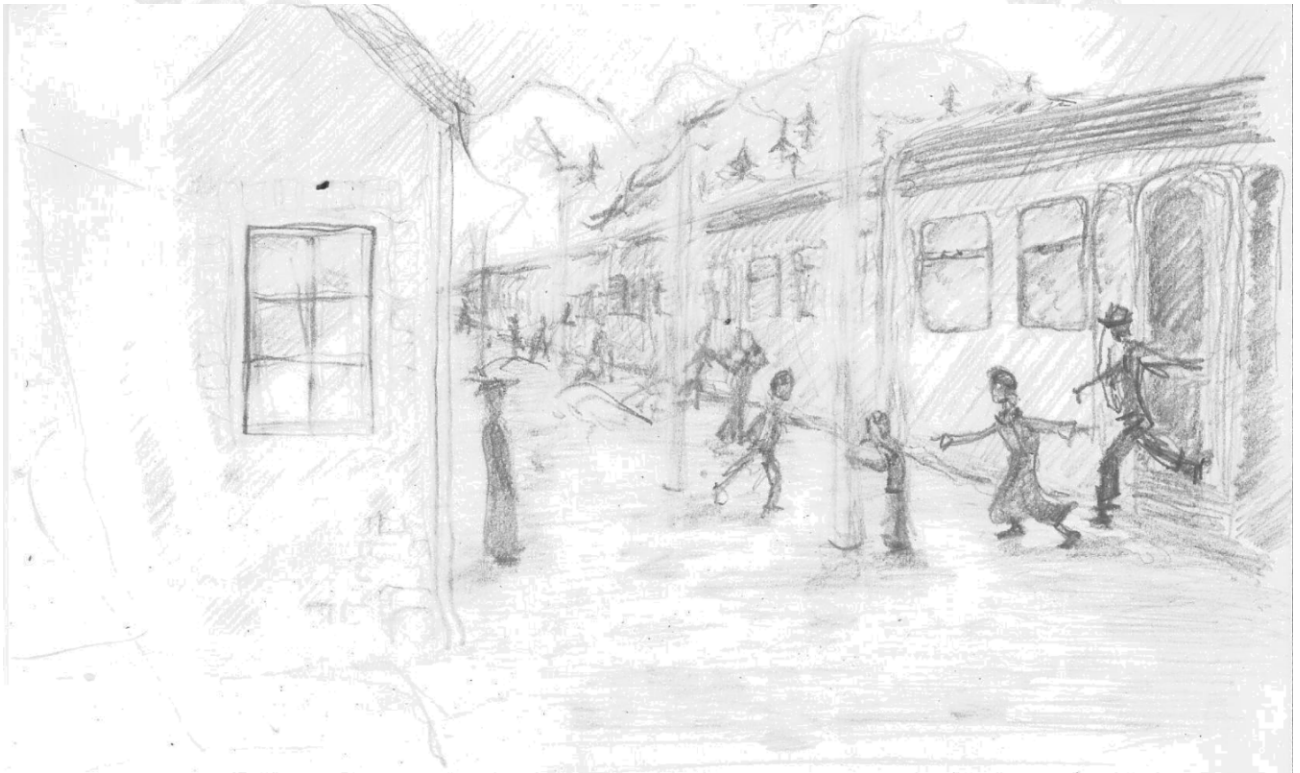
Så må jeg på den en gang til og tegne mange flere mennesker på. "Ja, nu ligner det mere siger han". Han er nu stadig ikke helt tilfreds kan jeg høre.

Sydfrankrig

I disse dage kredser X omkring Sydfrankrig. Jeg tror det skyldes en bog han har fundet frem som handler om det område. Han taler i hvert tilfælde om en bog som han er i gang med at læse og hvordan det minder ham om hans barndom hvor de havde noget familie som ejede en gård eller lignende i Sydfrankrig. Han fortæller at han ofte var der nede om sommeren. Så kommer han i tænke om en historie hvor han bare er en dreng og hvor de er på vej der ned i tog. Enten må det være i det tidlige forår eller også oppe i bjergene hvor det er koldt. I hvert tilfælde fortæller han at toget stopper i en lille stationsby i bjerglandskabt og passagererne kunne gå ud og strække benene. Alt i den lille by var denne morgen på grund af frost, sikkert i kombination med nogle andre klimatiske forhold dækket af et lag rimfrost så hele stationen området fremstod som var det et hvidt sukkerlandskab.

Jeg er lidt i tvivl om det er X selv eller en anden dreng som tror at det er sukker og derfor slikker på en lygtepæl med det resultat at tungen sider fast på lygtepælene på grund af frosten. I samme nu fløjter toget for at kalde passagererne tilbage og lægge an til afgang.

Forældre opdager den stakkels dreng som sidder fast til lygtepælen med tungen og der opstår panik en stund ind til det lykkes at få drengen fri og komme ind i toget inden det når et køre. Så kan rejsen fortsætte imod destinationen i Sydfrankrig.

X exit

Som jeg sidder her og samler, tegner og rediger kommer jeg i tanke om flere oplevelser og historier. Mange flere. Dette er virkelig kun en lille del af alle de fortællinger, tanker og overvejelser vi har delt. I foråret 2016 døde X.

“Du var mig en kær ven!”

